அர்ச்.

பிரான்சிஸ் சவேரியாரின்

புகழுரை

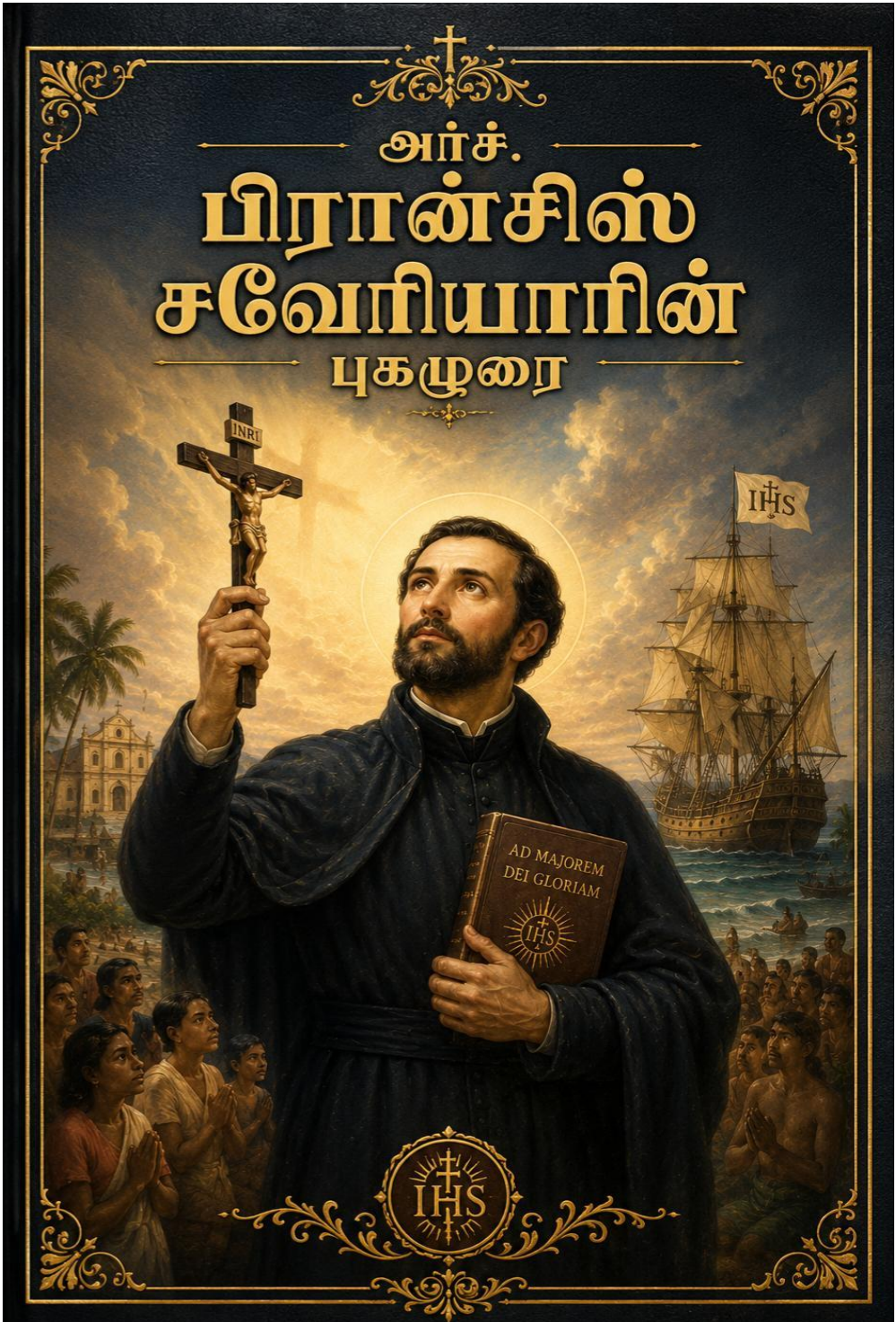

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் புகழுரை

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் திருநாள் – டிசம்பர் 3

“நான் சுவிசேஷத்தைப் போதியாவிடில் எனக்கு ஐயோ கேடு!”– 1 கொரிந்தியர் 9:16

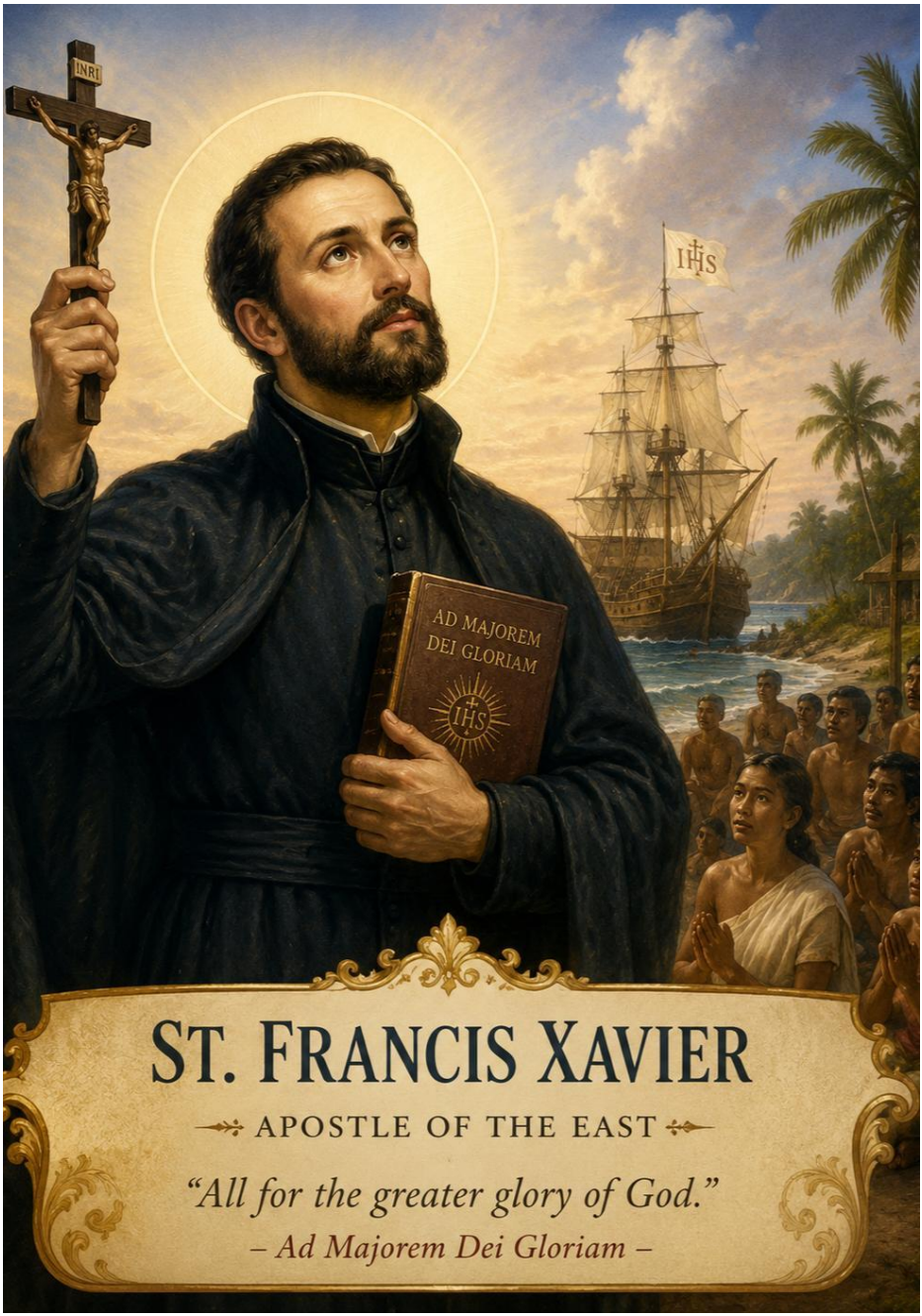
INRI
IHS
AD MAJOREM
DEI GLORIAM
IHS
ST. FRANCIS XAVIER
APOSTLE OF THE EAST
"All for the greater glory of God."
– Ad Majorem Dei Gloriam –

என் அன்பான சகோதரர்களே,

இன்று, பரிசுத்த திருச்சபையானது, சேசு நாதரின் சிலுவையை பல தேசங்களுக்குச் சுமந்து சென்ற மாபெரும் மறைப்பணியாளர்களில் ஒருவரை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது–அவர்தான் அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார்: ஒரு குருவானவர், துறவி, இந்திய நாடுகளின் அப்போஸ்தலர் மற்றும் ஆத்துமங்களின் இரட்சணியத்திற்காக அயராது உழைத்த உழைப்பாளி.

இத்திருநாளின் பாரம்பரிய திருப்பலியானது, இந்தப் புனிதரைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு அழகான திறவுகோலை நமக்குத் தருகிறது. அதன் சபை ஜெபம், அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் பிரசங்கங்கள் மற்றும் புதுமைகள் வழியாக, கடவுள் இந்திய மக்களைத் தமது திருச்சபைக்குள் கூட்டிச் சேர்த்தார் என்பதை நினைவுகூர்ந்து, அவருடைய தகுதிகளைப் போற்றும் நாம், அவருடைய புண்ணியங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கேட்கிறது.

அந்தக் கடைசி மன்றாட்டு மிகவும் முக்கியமானது.

திருச்சபை, புனிதர்களைப் பார்த்து நாம் வெறுமனே ஆச்சரியப்பட வேண்டும் என்று மட்டும் கேட்கவில்லை.

அவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றே கேட்கிறாள்.

எனவே, இன்று, "*அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் எத்தனை பேரை மனந்திருப்பினார்?*" என்று மட்டும் நாம் கேட்கக் கூடாது. அதைவிட மிக ஆழமான தனிப்பட்ட கேள்வியொன்றைக் கேட்போம்:

"*அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் இருதயத்தில் எரிந்த அந்த நெருப்பு எது–என் இருதயத்தில் அந்த நெருப்பு ஏன் இவ்வளவு பலவீனமாக இருக்கிறது?*"

ஒரு ஆத்துமத்தின் மதிப்பை கண்டுகொண்ட மனிதர்

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் 1506 ஆம் ஆண்டு நவாரே (Navarre) நகரில் ஒரு பிரபுக்கள் குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் புத்திசாலித்தனமும், கல்வியும், லட்சியமும், உலகப்பிரகாரமான எதிர்கால வாய்ப்புகளும் கொண்டவராக இருந்தார்.

பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில், அவருடைய வாழ்க்கையையே மாற்றப்போகும் மற்றொரு மனிதரின் அறிமுகம் அவருக்குக் கிடைத்தது: அவர் அர்ச். லொயோலா இஞ்ஞாசியார்.

பிரான்சிஸ் சவேரியாருக்குப் பெரிய ஆளாக வேண்டும் என்ற லட்சியங்கள் இருந்தன.

ஆனால் இஞ்ஞாசியார் அவரைப் படிப்படியாக நம் திவ்விய ஆண்டவரின் வார்த்தைகளைத் தியானிக்கச் செய்தார்:

“ஒரு மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயமாக்கிக் கொண்டாலும், தன் சொந்த ஆத்துமத்தை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன?”

இந்தக் கேள்வி பிரான்சிஸின் இருதயத்தை ஊடுருவியது.

உலகம் சொல்லுகிறது:

செல்வத்தைச் சம்பாதி.

மரியாதையைப் பெறு.

செல்வாக்கை அடை.

அறிவை வளர்த்துக்கொள்.

வசதியைத் தேடிக்கொள்.

ஆனால் கிறிஸ்து கேட்கிறார்:

“*நீ உலகம் முழுவதையும் ஆதாயமாக்கிக் கொண்டாலும், அழியாத உன் ஆத்துமத்தை இழந்தால் உனக்கு என்ன லாபம்?*”

பிரான்சிஸ் சவேரியார் இதற்கான பதிலைக் கற்றுக்கொண்டார்.

உலகத்தின் அனைத்துப் பொக்கிஷங்களை விடவும், அழியாத ஒரு ஆத்துமம் அதிக மதிப்புடையது என்பதை அவர் கண்டுகொண்டார்.

ஒரு மனிதன் இதை உண்மையாகவே விசுவாசிக்கும்போது, அவனுடைய முழு வாழ்க்கையும் மாறிவிடுகிறது.

ஆத்துமங்கள் கடவுளை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு அவனால் இனியும் அலட்சியமாக இருக்க முடியாது.

உலகப்பிரகாரமான வெற்றிகளில் அவனால் இனியும் திருப்தி கொள்ள முடியாது.

அவனால் இனியும் தனக்காக மட்டுமே வாழ முடியாது.

அப்போஸ்தலிக்க வைராக்கியத்தின் நெருப்பு எரியத் தொடங்குகிறது.

அப்படியாக, அந்த இளம் தத்துவப் பேராசிரியர், கிறிஸ்துவின் மறைப்பணியாளராக மாறினார்.

"நான் சுவிசேஷத்தைப் போதியாவிடில் எனக்கு ஐயோ கேடு"

அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறார்:

“நான் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து வந்தும் மேன்மைபாராட்ட எனக்குக் காரணமில்லை. அதைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயம் என்மேல் விழுந்திருக்கிறது. நான் சுவிசேஷத்தைப் போதியாவிடில் எனக்கு ஐயோ கேடு.”

இந்த வார்த்தைகளை அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் மறைப்பணி வாழ்க்கையின் முகப்பில் எழுதியிருக்கலாம்.

பிரசங்கிப்பது எளிதானது என்பதற்காக அவர் பிரசங்கிக்கவில்லை.

அது அவருக்குப் புகழைக் கொண்டுவரும் என்பதற்காக அவர் பிரசங்கிக்கவில்லை.

அது வசதியானது என்பதற்காக அவர் பிரசங்கிக்கவில்லை.

கிறிஸ்து அவருக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார் என்பதற்காகவே அவர் பிரசங்கித்தார்.

இத்திருநாளின் பாரம்பரிய நிருபம் உரோமையர் 10-ஆம் அதிகாரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் அர்ச். சின்னப்பர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசிவிட்டுக் கேட்கிறார்:

“*போதிக்கிறவனில்லாமல் எப்படிச் செவிக்கொடுப்பார்கள்?*”

இதுவே சவேரியாரின் உறுதியான நம்பிக்கையாக இருந்தது.

ஆத்துமங்கள் கிறிஸ்துவை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், யாராவது ஒருவராவது அவர்களிடம் செல்ல வேண்டும்.

ஆத்துமங்கள் ஞானஸ்நானம் பெற வேண்டுமானால், யாராவது ஒருவராவது அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தை அறிய வேண்டுமானால், யாராவது ஒருவராவது அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்.

பாவிகள் கடவுளிடம் திரும்ப வேண்டுமானால், யாராவது ஒருவராவது அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்கு அழைக்க வேண்டும்.

எனவே சவேரியார் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அவர் ஆத்துமங்களை நேசித்ததால் கடல்களைக் கடந்தார்

இதன் அர்த்தம் என்னவென்று ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நம்முடைய காலத்தில், ஒரு மறைப்பணியாளர் சில மணிநேரங்களில் ஒரு பெருங்கடலைக் கடந்துவிட முடியும்.

சவேரியார் பாய்மரக் கப்பலின் மூலமாக மாபெரும் தூரங்களைக் கடந்தார்.

அபாயம், பசி, வியாதி, சோர்வு, நிச்சயமற்ற தன்மை மற்றும் தனிமை ஆகியவற்றை அவர் சகித்துக்கொண்டார்.

அவர் இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்து, அதன்பின் தூரக் கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்று, இறுதியில் ஜப்பானில் சுவிசேஷத்தைப் போதித்துவிட்டு, சீனாவிற்குள் நுழையத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்.

ஏன்?

பணத்திற்காக அல்ல.

அரசியல் அதிகாரத்திற்காக அல்ல.

புகழுக்காக அல்ல.

உலக சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக அல்ல.

ஆத்துமங்கள் சேசு நாதருக்குச் சொந்தமாக வேண்டும் என்று அவர் விரும்பியதாலேயே சென்றார்.

திருச்சபையின் பாரம்பரிய சபை ஜெபம் அவருடைய அப்போஸ்தலிக்கப் பணியை ஒரு அற்புதமான முறையில் சுருக்கிக் கூறுகிறது: கடவுள் பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் பிரசங்கங்கள் மற்றும் புதுமைகளைப்

பயன்படுத்தி இந்திய மக்களைத் தமது திருச்சபைக்குள் கொண்டுவந்தார்.

இதுதான் மறைப்பணி கத்தோலிக்கத்தின் இதயம்:

கிறிஸ்து அறியப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்து விசுவாசிக்கப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்து நேசிக்கப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

கிறிஸ்து ஆத்துமங்களில் அரசாள வேண்டும்.

அவருடைய வைராக்கியம் வெறும் உற்சாகம் மட்டுமல்ல

சவேரியாரின் வைராக்கியத்தைப் பற்றி நாம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவருடைய வைராக்கியம் வெறுமனே ஒரு மனித உற்சாகம் அல்ல.

அது விசுவாசத்தில் இருந்து பிறந்தது.

அவர் மோட்சத்தை விசுவாசித்தார்.

அவர் நரகத்தை விசுவாசித்தார்.

அவர் பாவத்தை விசுவாசித்தார்.

அவர் நியாயத்தீர்ப்பை விசுவாசித்தார்.

அவர் தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தின் அவசியத்தை விசுவாசித்தார்.

அவர் திருச்சபையை விசுவாசித்தார்.

அவர் தேவதிரவிய அனுமானங்களை விசுவாசித்தார்.

சேசு நாதர் மட்டுமே மனிதகுலத்தின் ஒரே இரட்சகர் என்று அவர் விசுவாசித்தார்.

எனவே ஆத்துமங்களின் இரட்சணியத்தில் அவரால் அலட்சியமாக இருக்க முடியவில்லை.

இதனால்தான் உண்மையான கத்தோலிக்க மறைப்பணி வைராக்கியம் என்பது வெறும் மனிதாபிமான உற்சாகத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது.

ஒரு மனிதனால் பசியோடிருப்பவர்களுக்கு உணவளிக்க முடியும்–அது நல்லது.

அவனால் கல்லாதவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க முடியும்–அது நல்லது.

அவனால் நோயாளிகளைக் கவனித்துக்கொள்ள முடியும்–அது நல்லது.

ஆனால் கத்தோலிக்க மறைப்பணியாளர் இன்னும் ஒரு பெரிய கேள்வியைக் கேட்கிறார்:

இந்த அழியாத ஆத்துமத்திற்கு நித்திய நித்தியமாக என்ன நடக்கும்?

ஒரு மனிதன் இந்த உலகத்திற்காக மட்டும் படைக்கப்படவில்லை.

அவன் கடவுளுக்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அவன் மோட்சத்திற்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அவன் சாவான பாவத்தின் மூலம் கடவுளை விட்டு விலகி, மனந்திரும்பாமல் மரித்தால், அவன் கடவுளை என்றென்றைக்குமாக இழந்துவிடுகிறான்.

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் இந்த அதிஇயற்கை உண்மையைத் தன் கண்முன் நிறுத்தி வாழ்ந்தார்.

குருவானவர் இல்லாத ஏழைக் கிறிஸ்தவர்கள்

சவேரியாரின் மறைப்பணிக் கடிதங்களில் மிகவும் நெகிழ வைக்கும் அம்சங்களில் ஒன்று, ஞானஸ்நானம் பெற்றிருந்தும், அவர்களுக்குப் போதிக்கவும் அவர்களைக் கவனித்துக்கொள்ளவும் போதிய குருவானவர்கள் இல்லாத கிறிஸ்தவர்கள் மீது அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையாகும்.

ஒரு புகழ்பெற்ற கடிதத்தில், விசுவாசப் பிரமாணம், பரலோகத்திலிருக்கிற, அருள்நிறைந்த மரியே மற்றும் தேவ கற்பனைகளைக் கற்றுக்கொடுக்கக் கூட ஆளில்லாத கிறிஸ்தவ சமூகங்களை அவர் விவரிக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு குருவானவரைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

கிறிஸ்தவர் என்ற பெயரைக் கொண்டிருந்தும், கிறிஸ்தவம் என்றால் என்னவென்றே சரிவரக் கற்றுக் கொடுக்கப்படாத மக்களிடையே அவர் சென்று சேருகிறார்.

அவர் என்ன செய்கிறார்?

அவர் போதிக்கிறார்.

அவர் ஞானஸ்நானம் அளிக்கிறார்.

அவர் மறைக்கல்வி கற்பிக்கிறார்.

அவர் பாவசங்கீர்த்தனம் கேட்கிறார்.

அவர் திருப்பலி நிறைவேற்றுகிறார்.

அவர் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கிறார்.

அவர் கிராமங்களுக்குச் செல்கிறார்.

தன்னுடைய மந்தைக்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணிக்கிறார்.

அர்ச். சின்னப்பரின் வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், “நான் எல்லாரையும் இரட்சிக்கக் கூடும்படிக்கு, எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன்.”

அதுதான் ஒரு குருவானவரின் இருதயம்.

சவேரியாரும் குழந்தைகளும்

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாருக்குக் குழந்தைகளின் மீது தனிப்பட்ட அன்பு இருந்தது.

கத்தோலிக்க விசுவாசம் இளையவர்களின் ஆத்துமங்களில் ஆழமாக விதைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

குழந்தைகள் அவரைச் சுற்றி கூடி, தங்களுக்கு ஜெபங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்பார்கள்.

அவர் அவர்களுக்கு விசுவாசப் பிரமாணத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பார்.

அவர் அவர்களுக்குப் பரலோகத்திலிருக்கிற ஜெபத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பார்.

அவர் அவர்களுக்கு அருள்நிறைந்த மரியே ஜெபத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பார்.

அவர் அவர்களுக்குத் தேவ கற்பனைகளைக் கற்றுக் கொடுப்பார்.

ஏன்?

ஏனென்றால் ஒரு குழந்தை அழியாத ஆத்துமத்தைக் கொண்டிருக்கிறது.

பெற்றோர்களே, இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

முதல் மறைப்பணித் தளம் என்பது ஒரு தூர தேசமாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

அது உங்கள் சொந்த இல்லமாகவே இருக்கலாம்.

உங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட முதல் ஆத்துமங்கள் உங்கள் சொந்தக் குழந்தைகளாகவே இருக்கலாம்.

உங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தங்கள் ஜெபங்கள் தெரியுமா?

அவர்களுக்குத் தேவ கற்பனைகள் தெரியுமா?

அவர்களுக்குத் தங்கள் ஞான உபதேசம் (Catechism) தெரியுமா?

தாங்கள் ஏன் கத்தோலிக்கர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

பாவம் சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுளுக்கு விரோதமானது என்று அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

பாவசங்கீர்த்தனத்தின் மதிப்பு அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

திவ்விய நற்கருணையில் நம் ஆண்டவர் உண்மையாகவே பிரசன்னமாயிருக்கிறார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

மோட்சமே நமது இறுதி இலக்கு என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

இன்று அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் நம் வீடுகளுக்குள் நுழைந்தால், அவர் என்ன சொல்வார்?

ஒருவேளை அவர் இப்படிச் சொல்லலாம்:

“நீங்கள் தூர தேசங்களுக்கு மறைப்பணியாளர்களை விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் முதலில் உங்கள் சொந்தக் குழந்தைகளுக்கு சுவிசேஷத்தைப் போதித்துவிட்டீர்களா?”

தன்னைத்தானே தேய்த்துக்கொண்ட குருவானவர்

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் தியாகத்தைப் பற்றி வெறுமனே பேச மட்டும் இல்லை.

அவர் அதை வாழ்ந்து காட்டினார்.

அவர் தன் பலத்தைக் கொடுத்தார்.

அவர் தன் உறக்கத்தைக் கொடுத்தார்.

அவர் தன் வசதியைக் கொடுத்தார்.

அவர் தன் ஆரோக்கியத்தைக் கொடுத்தார்.

அவர் தன் நற்பெயரைக் கொடுத்தார்.

அவர் தன் முழு வாழ்க்கையையும் கொடுத்தார்.

இறுதியாக அவர் தன் உயிரையே கொடுத்தார்.

இதுவே ஒவ்வொரு அப்போஸ்தலிக்கப் பணியின் விதியாகும்:

ஆத்துமங்கள் சொகுசான வாழ்க்கையால் இரட்சிக்கப்படுவதில்லை.

கிறிஸ்தவத்தின் மையத்தில் சிலுவை நிற்கிறது.

நம் திவ்விய ஆண்டவர் உலகத்தை ஒரு வசதியான நாற்காலியிலிருந்து இரட்சிக்கவில்லை.

அவர் அதைக் கல்வாரி மலையில்தான் இரட்சித்தார்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் மறைப்பணியாளர் அவரைச் சிலுவை வரைக்கும் பின்பற்ற வேண்டும்.

ஆத்துமங்களை இரட்சிக்க விரும்பும் ஒவ்வொரு கத்தோலிக்கனும் அதே பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜெபம் இல்லாமல் கனிவுள்ள அப்போஸ்தலிக்கப் பணியை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

தியாகம் இல்லாமல் மனந்திரும்புதல்களை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஒறுத்தல்கள் இல்லாமல் புனிதத்தை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

சிலுவையைச் சுமக்காமல் மோட்சத்தை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

சேசு நாதர் மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பு

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொள்ள சவேரியாருக்குச் சக்தியளித்தது எது?

அன்பு.

வெறும் மனிதாபிமான அன்பு அல்ல.

சாகசத்தின் மீதான வெறும் அன்பு அல்ல.

மறைப்பணியின் மீதான வெறும் அன்பு அல்ல.

சேசு நாதர் மீதான அன்பு.

மறைப்பணியாளரின் இருதயம் முதலில் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்துவை நேசிக்காவிட்டால், அப்போஸ்தலிக்கப் பணி வெறும் செயலாக மாறிவிடும்.

கிறிஸ்துவை நேசிக்காவிட்டால், பிரசங்கம் வெறும் பேச்சாக மாறிவிடும்.

கிறிஸ்துவை நேசிக்காவிட்டால், ஞான உபதேசம் வெறும் தகவலாக மாறிவிடும்.

கிறிஸ்துவை நேசிக்காவிட்டால், நற்செயல்கள் கூட அகந்தைக்கான வாய்ப்புகளாக மாறிவிடக்கூடும்.

ஆனால் சவேரியார் கிறிஸ்துவை நேசித்தார்.

எனவே எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் ஒன்றை மட்டுமே விரும்பினார்:

கிறிஸ்து ஒவ்வொரு ஆத்துமத்தாலும் அறியப்பட வேண்டும், நேசிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அது.

“விசுவாசம் கேள்வியினாலே வருகிறது”

அர்ச். சின்னப்பர் கேட்கிறார்:

“போதிக்கிறவனில்லாமல் எப்படிச் செவிக்கொடுப்பார்கள்?”

பின்னர் அவர் சொல்லுகிறார்:

“ஆகையால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும்; கேள்வி கிறிஸ்துவின் வார்த்தையினாலே வரும்.”

இதனால்தான் பிரசங்கிப்பது மிகவும் முக்கியமானது.

கத்தோலிக்கத் திருச்சபை ஒரு போதிக்கும் திருச்சபை.

அவள் தெய்வீக செய்தியைக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் சுவிசேஷத்தைத் தானாக உருவாக்குவதில்லை.

அவள் அதைக் கிறிஸ்துவிடமிருந்து பெற்று, அதை உண்மையுடன் கையளிக்கிறாள்.

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் இதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரு புதிய மதத்தை உருவாக்குவதற்காக அவர் ஆசியாவிற்குச் செல்லவில்லை.

கத்தோலிக்க விசுவாசத்தைப் பிரசங்கிக்கவே அவர் சென்றார்.

கிறிஸ்துவாலும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களாலும் கையளிக்கப்பட்ட சத்தியங்களை அவர் போதித்தார்.

அவர் தேவதிரவிய அனுமானங்களைக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் திவ்விய திருப்பலியைக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் சிலுவையைக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் நம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஆண்டவரைப் பற்றிய அறிவைக் கொண்டுவந்தார்.

ஆத்துமங்களைக் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்குள் கொண்டுவந்தார்.

அதுவே மறைப்பணித் தேவ அழைத்தல் ஆகும்.

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் இன்று நமக்கு என்ன சொல்கிறார்?

ஒருவேளை யாராவது சொல்லலாம்:

“ஆனால் சுவாமி, நான் ஒரு மறைப்பணியாளர் அல்ல. என்னால் இந்தியா, ஜப்பான் அல்லது சீனாவுக்குப் பயணம் செய்ய முடியாது.”

நீங்கள் அவ்வாறு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை.

சவேரியாரிடம் தாம் கேட்டதை, அனைவரையும் செய்யும்படி கடவுள் கேட்பதில்லை.

ஆனால் ஒவ்வொரு கத்தோலிக்கனும் விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என்று கடவுள் கேட்கிறார்.

தந்தை தன் குடும்பத்தைப் புனிதப்படுத்த வேண்டும்.

தாய் தன் குழந்தைகளை விசுவாசத்தில் வளர்க்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் சத்தியத்தைப் போதிக்க வேண்டும்.

குருவானவர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேண்டும்.

துறவி தன் தேவ அழைத்தலின்படி உண்மையுடன் வாழ வேண்டும்.

இளைஞர் கற்பைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பாவி பாவசங்கீர்த்தனத்திற்குத் திரும்ப வேண்டும்.

கத்தோலிக்கன் ஜெபிக்க வேண்டும்.

மேலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆத்துமங்களின் இரட்சணியத்தில் அக்கறை கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவேளை உங்களால்
ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்க முடியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால் உங்களால் ஒருவரிடம் பேச முடியும்.

ஒருவேளை உங்களால் பெருங்கடலைக் கடந்து பயணம் செய்ய முடியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால் உங்களால் ஒரு பாவியைப் பாவசங்கீர்த்தனத்திற்குக் கொண்டுவர முடியும்.

ஒருவேளை உங்களால் தேசங்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால் உங்களால் ஒரு குழந்தைக்கு ஜெபமாலை சொல்லக் கற்றுக்கொடுக்க முடியும்.

ஒருவேளை உங்களால் மற்றொரு பிரான்சிஸ் சவேரியாராக மாற முடியாமல் இருக்கலாம்.

ஆனால் கடவுள் உங்களை எப்படிப்பட்ட புனிதராக ஆக்க விரும்புகிறாரோ, அப்படிப்பட்டவராக உங்களால் மாற முடியும்.

மாபெரும் எதிரி: அலட்சியம்

என் அன்பான சகோதரர்களே, ஆத்துமங்களின் மாபெரும் எதிரிகளில் ஒன்று எப்போதும் மதத்தின் மீதான வெறுப்பு அல்ல.

சில சமயங்களில் அது அதைவிட நுட்பமான ஒன்று:

அலட்சியம்.

“எனக்கு அக்கறையில்லை.”

“எல்லோரும் தாங்கள் விரும்புவதை நம்பட்டும்.”

“அது முக்கியமல்ல.”

“எல்லோரும் எப்படியாவது இரட்சிக்கப்படுவார்கள்.”

இத்தகைய எண்ணங்கள் சவேரியாரின் ஆவியுடன் முற்றிலும் முரண்பட்டவை.

அவர் அலட்சியமாக இருந்திருந்தால், அவர் ஐரோப்பாவிலேயே தங்கியிருப்பார்.

“அவர்கள் விரும்பியதை நம்பட்டும்” என்று அவர் சொல்லியிருந்தால், அவர் ஒருபோதும் கடல்களைக் கடந்திருக்க மாட்டார்.

நித்திய இரட்சணியம் முக்கியமல்ல என்று அவர் நம்பியிருந்தால், அவர் ஒருபோதும் தம்முடைய உழைப்புகளைச் சகித்திருக்க மாட்டார்.

கிறிஸ்துவே சத்தியம் என்று சவேரியார் விசுவாசித்தார்.

எனவே அவர் பிரசங்கித்தார்.

ஆத்துமங்கள் அழியாதவை என்று அவர் விசுவாசித்தார்.

எனவே அவர் தியாகம் செய்தார்.

மோட்சம் உண்மையானது என்று அவர் விசுவாசித்தார்.

எனவே அவர் உழைத்தார்.

நரகம் உண்மையானது என்று அவர் விசுவாசித்தார்.

எனவே அவர் எச்சரித்தார்.

தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் அவசியம் என்று அவர் விசுவாசித்தார்.

எனவே அவர் தேவதிரவிய அனுமானங்களை வழங்கினார்.

அவருடைய மரணத்தின் முன்மாதிரி

தம் வாழ்வின் முடிவில், சவேரியார் சீனாவுக்குள் நுழைய விரும்பினார்.

ஆனால் கடவுளுக்கு வேறொரு திட்டம் இருந்தது.

1552 ஆம் ஆண்டு, சீனக் கடற்கரைக்கு அருகே காத்திருந்தபோது, அவர் கடுமையாக நோய்வாய்ப்பட்டு மரித்தார்.

தம்முடைய இறுதி ஆண்டுகளையும் இறுதி பலத்தையும் அவர் ஆத்துமங்களின் சேவைக்காகவே செலவிட்டார்.

உலகப்பிரகாரமான சிறப்புகளால் சூழப்பட்டு அவர் மரிக்கவில்லை.

அவர் ஒரு மறைப்பணியாளராக மரித்தார்.

அவருடைய பூமிக்குரிய பயணம் முடிந்தது.

ஆனால் அவருடைய அப்போஸ்தலிக்கப் பணி முடிவடையவில்லை.

அவருடைய உழைப்பின் பலன்களைத் திருச்சபை தொடர்ந்து அறுவடை செய்தது.

அவருடைய திருவுடல் இறுதியாக கோவாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, அங்கே இன்றளவும் வணங்கப்படுகிறது.

நாம் அவரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே, தலைமுறை தலைமுறையாக கத்தோலிக்கர்களின் கண்முன் திருச்சபை அவருடைய திருநாளை நிறுத்தியுள்ளது.

திருச்சபை நம்மிடம் கேட்பது என்ன

இன்றைய பாரம்பரிய திருப்பலியின் சபை ஜெபம் ஒரு அழகான பாடத்தைக் கொண்டுள்ளது.

சவேரியாரின் அசாதாரண அப்போஸ்தலிக்கப் பணியை நினைவுகூர்ந்த பிறகு, அவருடைய புண்ணியங்களின் முன்மாதிரியை நாமும் பின்பற்றுவதற்கு அது கடவுளிடம் மன்றாடுகிறது.

அந்த ஜெபம் என்ன சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள்.

அது வெறுமனே, “ஆண்டவரே, பிரான்சிஸை நாங்கள் வியந்து பாராட்டச் செய்தருளும்” என்று சொல்லவில்லை.

மாறாக, “நாங்கள் அவரைப் பின்பற்றச் செய்தருளும்” என்று சொல்கிறது.

அதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்:

நமக்குக் கூடுதலான விசுவாசம் தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

நமக்குக் கூடுதலான வைராக்கியம் தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

நமக்குத் தைரியம் தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

ஆத்துமங்கள் மீது நமக்கு அதிக அன்பு தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

நமக்கு விடாமுயற்சி தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

சேசு நாதர் மீது நமக்கு அதிக அன்பு தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

கத்தோலிக்க விசுவாசத்தின் மீது நமக்குக் கூடுதலான பக்தி தேவையா?

சவேரியாரிடம் கேளுங்கள்.

ஒரு இறுதிக் கேள்வி

என் அன்பான சகோதரர்களே, இன்று அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் நம் கண்முன் நிற்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

அவர் இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்ப்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

அவர் நம் வீடுகளை, நம் குடும்பங்களை, நம் குழந்தைகளை, நம் பங்குகளை, நம் கத்தோலிக்க வாழ்க்கையைப் பார்ப்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

அவர் நம்மிடம் என்ன கேட்பார்?

ஒருவேளை அவர் இப்படிக் கேட்க மாட்டார்:

“உங்களிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது?”

“நீங்கள் எவ்வளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறீர்கள்?”

“உங்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறது?”

“நீங்கள் எவ்வளவு மரியாதையைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்?”

மாறாக, அவர் கேட்பார்:

“எத்தனை ஆத்துமங்கள் மோட்சத்தை அடைய நீங்கள் உதவியிருக்கிறீர்கள்?”

பின்னர் அவர் இன்னும் கொஞ்சம் பயமுறுத்தும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கலாம்:

“நீங்களே மோட்சத்தை உங்கள் உண்மையான இல்லமாகக் கருதி வாழ்கிறீர்களா?”

ஏனென்றால், நம்மிடம் இல்லாத ஒன்றை நம்மால் கொடுக்க முடியாது.

ஒரு மந்தமான கத்தோலிக்கனால் உலகத்தில் நெருப்பைப் பற்றவைக்க முடியாது.

அரிதாகவே ஜெபிக்கும் ஒரு கத்தோலிக்கனால் மற்றவர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுக்க முடியாது.

சாவான பாவத்திலேயே நிலைத்திருக்கும் ஒரு கத்தோலிக்கனால் மற்றொரு பாவியை மனந்திரும்புதலுக்குச் சிறப்பாக அழைக்க முடியாது.

தன் விசுவாசத்தையே அறியாத ஒரு கத்தோலிக்கனால் அதைப் பாதுகாக்க முடியாது.

எனவே மறைப்பணி அப்போஸ்தலிக்கப் பணி என்பது நமக்குள் இருந்தே தொடங்குகிறது.

முதலில் புனிதராகுங்கள்.

பின்னர் மற்றவர்களைப் புனிதத்திற்கு அழைத்து வாருங்கள்.

முடிவுரை

என் அன்பான சகோதரர்களே,

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் ஒரு சிறந்த மறைப் பணியாளராக இருந்தார்; ஏனென்றால் அவர் முதலாவதாக சேசு நாதரின் சிறந்த நேசராக இருந்தார்.

வசதியை விட கிறிஸ்து மதிப்புள்ளவராக இருந்ததால் அவர் கடல்களைக் கடந்தார்.

புகழை விட சத்தியம் மதிப்புள்ளதாய் இருந்ததால் அவர் பிரசங்கித்தார்.

தன்னுடைய சொந்த சௌகரியத்தை விட ஆத்துமங்கள் மதிப்புள்ளவையாக இருந்ததால் அவர் துன்பப்பட்டார்.

எந்தத் தியாகத்திற்கும் மோட்சம் தகுதியானதாக இருந்ததால் அவர் விடாமுயற்சியுடன் இருந்தார்.

மேலும் அவர் வாழ்ந்தபடியே மரித்தார்:

கிறிஸ்துவுக்காகவும், ஆத்துமங்களுக்காகவும்.

எனவே இன்று நாம் அவரிடம் மன்றாடுவோம்:

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரே, உமது அப்போஸ்தலிக்க வைராக்கியத்தை எங்களுக்காகப் பெற்றுத்தாரும்.

எங்கள் குருவானவர்களுக்கு ஆத்துமங்கள் மீது சுட்டெரிக்கும் அன்பைப் பெற்றுத்தாரும்.

பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை உண்மையான கத்தோலிக்கர்களாக வளர்க்கும் இஷ்டப்பிரசாதத்தைப் பெற்றுத்தாரும்.

எங்கள் இளைஞர்கள் சேசு நாதருக்கு விசுவாசமாக நிலைத்திருக்கும் தைரியத்தைப் பெற்றுத்தாரும்.

பாவிகளுக்கு மனந்திரும்புதலின் இஷ்டப்பிரசாதத்தைப் பெற்றுத்தாரும்.

கத்தோலிக்கர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தை வெட்கமின்றி அறிக்கையிடும் தைரியத்தைப் பெற்றுத்தாரும்.

மேலும், எங்கள் சொந்த இரட்சணியத்தை மட்டுமல்லாமல், எங்கள் அயலானின் இரட்சணியத்தையும் நாங்கள் விரும்பச் செய்யும் அந்தப் புனிதமான அன்பை (Charity) எங்கள் அனைவருக்கும் பெற்றுத்தாரும்.

நம் ஆண்டவரின் வார்த்தைகளை நாம் நினைவுகூருவோமாக:

> “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்.”

>

அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியார் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தார்.

அவர் சென்றார்.

அவர் பிரசங்கித்தார்.

அவர் துன்பப்பட்டார்.

அவர் மனந்திருப்பினார்.

அவர் விடாமுயற்சியுடன் இருந்தார்.

இப்பொழுது அவர் கடவுளின் அரியணைக்கு முன் நிற்கிறார்.

அவருடைய ஆத்துமத்தில் எரிந்த அதே ஆவியை அவர் நமக்காகவும் பெற்றுத்தருவாராக; அதனால் நம்முடைய பூமிக்குரிய பயணம் முடிவடையும்போது, நாமும் அந்த ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்கத் தகுதிபெறுவோம்:

“நல்லது, உத்தமமும் உண்மையுமுள்ள ஊழியனே: உன் ஆண்டவருடைய சந்தோஷத்தில் பிரவேசி.”

இந்திய நாடுகளின் அப்போஸ்தலரும், மறைப்பணிகளின் பாதுகாவலருமான அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரே, எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்.

ஆத்துமங்களை நேசித்த அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரே, எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்.

சிலுவையின் வீரரான அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரே, எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்.

சேசு நாதரின் உண்மை ஊழியரான அர்ச். பிரான்சிஸ் சவேரியாரே, எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்.

ஆமென்.